

EL POBLE: CATALA

5 Cts.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ SENSE PARTICIPACIÓ A LA NOSTRA BIBLIOTECA CATALUNYA I NACIONS IBERIQUES: 100 PÈSOS TRIMESTRAL PAISOS D'UNIO POSTAL: 100 PÈSOS TRIMESTRAL

ANY II • Barcelona, dilluns 10 de maig de 1909 • N.º 1.430 REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: RAMBLA DE LES FLORS, 14, PRAL. — TELEFON 723

PREUS DE SUSCRIPCIÓ A UN VOLUM TRIMESTRAL DE LA NOSTRA BIBLIOTECA CATALUNYA I NACIONS IBERIQUES: 100 PÈSOS TRIMESTRAL BARCELONA: 100 PÈSOS TRIMESTRAL 5 Cts.

GRANS MAGATZEMS EL SIGLO

Dilluns 17 de maig y dies següents
EXPOSICIÓ ESPECIAL Y VENDA

Trajos y confeccions

NOMBRES OCASIONS EN ARTICLES D'ALTA NOVELTAT

Vestits pera senyora y nens • Bates • Bruses • Refajos
Faldilles • Corbateria • Barrets • Sastreteria • Sabateria
Guants • Cinturons • Cortines • Cortinetes

TEIXITS Y ESTAMPATS DE COTÓ

— Preus considerablement reduits
Solament durant els dies d'Exposició

CATALANA GENERAL DE CREDIT

Carrer de Fontanella, núm. 1
Cambra cuirassada
Compartiments de lloguer de diferents mides y preus, desde 25 pessetes l'any
Hores de despatx: De 9 a 1 y de 13 a 18
BANCA — BORSA — CAMBI — COUPONS — DESCOMPTES — DIPÓSITS
COMPTES CORRENTS — CARTES — ORDRES — PRÉSTAMS — DOMICILIACIONS
ACCEPTACIONS — GIROS TELEGRÁFICS

VICHY CATALAN

BALNEARI DE PRIMER ORDE - TEMPORADA DE PRIMER DE MAIG A 30 D'OCTUBRE
Situat entre l'estació y el poble de Caldes de Malavella (Girona). Distància de Barcelona: 100 km.
En tren lleuger, 2 hores, 30 m.; en tren correu, 3 hores.
Aigües miner-medicinals, termals de 60 graus, alcalines, bicarbonat-sòdiques. Sense rival per a l'artritis, la diabetes y les afeccions de l'estómac, fetge y melma.
Grans comoditats y servei esmerat en totes les seves dependències.
Administració: Rambla de les Flors, 18, entressol. — Barcelona

FUNERARIA FERRAN 8, Palla, 8

TELÈFON 949

FIBRO-
CIMENTO
URALITA
PIZZARRA ARTIFICIAL
PARA TEJADOS
ECONÓMICO
LIGERO INCOMBUSTIBLE
ROVIRALTA & Co
ING. P. MERCÉ 21 BARCELONA

LAXIN
DELICIOSOS BOMBONS PURGANTS
— D'EFFECTE SUAU Y SEGUR
DEMANIS A LES FARMACIES —

Jocs Florals de Barcelona

LA FESTA

Ahí a la tarda, ab la mateixa esplendidesa de tots els anys tingué lloc la Festa dels Jocs Florals de Barcelona. Aquesta se celebrà en el gran saló de Llotja decorat hermosament.

Al costat del rellotge s'havia muntat l'entramat, el qual agafava tota l'amplada de la sala y venia fins a les dues primeres columnes. Un gros dossier de les quatre barres cobria la cadira de la Reina de la Festa, que era la que per primera vegada s'usà l'any passat regalada per les ex-reines. A cada costat de la cadira s'hi col·locà un grup de plantes: palmeres y eures, Les parets, per tot el voltant de l'entramat estaven recobertes de vellut vermell. Una gran bandera catalana penjava del centre del saló. Nou aparells elèctrics estaven convenientment distribuïts, juntats els uns als altres, per hermesos guarnidors de flors. De les baranes de la galeria, en penjaven banderes catalanes y els tapissos dels mestres en Gay Saber morts. La banda municipal, situada al vestibul, executà algunes pesses del seu repertori. Guardes urbans mantenien l'ordre dins del saló.

Eren poc més de les tres quan als acords de la banda la comitiva oficial feu la seva entrada al saló. Aquesta estava formada per la presidenta del Consistori, donya Dolores Moncerdá de Macià, qui donava la braça al mantenedor don Magí Morera y Galícia; pels mantenedors senyors Nadal, Doria, Maluquer, d'Espona y Garriga (mossén Angel); per l'arcalde don Albert Bastardas a qui acompanyaven, en representació de l'Ajuntament els regidors senyors Rovira, Puig, Rahola, Durán, Peris, Gali, Cararach, Rogent, Giralt y Fuster y el secretari senyor Janer; pels diputats provincials senyors Bada, Gubern y Rafols; pels mestres en Gay Saber senyors Ubach, Picó, Guimerà, Matheu, Coll, Franquesa y Gomis y Aguiló; pels senyors Llorente (don Teodor), Suñol (don A.), Oller, Roca (Josep M.), Oliver, Palomares, Vallés y Pujals, Font y Sagüé; pels diputats a Cortes senyors Puig y Cadafalch y Aibó; pel senador senyor Abad i y

per molts altres que no poguerem anotar. Estaven representats a la festa les principals entitats de Barcelona, d'entre les quals recordem al C. N. R., Lliga Regionalista, Ateneu Barcelonès, Acadèmia de Jurisprudència, Unió Catalanista, C. A. dels D. del C. y de l'U., Col·legi de Notaris, Col·legi de Procuradors, Atenció de Forasters, Econòmica d'Amics del País y Institut Agrícola Català de S. Isidre.

Don Angel Ossorio y Gallardo envia a donya Dolores Moncerdá de Macià un artístic pergami concedint premis per a la celebració de la festa y excusant d'assistir a ella.

Occupà la presidència l'enyor Bastardas qui tenia als costats als senyors Bada y Puig y Alfonso. Davant d'ell ocupà una altra taula donya Dolores Moncerdá de Macià, a qui feien costat els demés individus del Consistori y els mestres en Gay Saber.

Accallats els aplaudiments ab que sigui rebuda la comitiva, s'alsà don Albert Bastardas, pronunciant les paraules de ritual. — Sobre la festa!

Seguidament la senyora Moncerdá entregà son discurs a don Josep Folch y Teller, qui, avensant fins a la taula posada a l'efecte, li donà lectura:

Discurs presidencial

EXCELENTÍSSIM SENYOR:
HONORABLE COS D'AJUNTAMENT:
SENYORES: SENYORS:

Al complir ab l'antiga consuetud unita al carter de president dels Jocs Florals de Barcelona, me costa formar-me idea de que soc jo a la que s'ha designat pera tant honorable lloc; y confosa y reconeguda, me seria difícil l'empresa, si d'entre mitg de l'aurea visió de cinquanta anys de celebració la gloriosa festa de les flors catalanes, no hi vegés sorgir les inoblidables figures d'Isabel de Vil·la-marin, Josepa Massanés, Victoria Penya, Maria de Bell-lloch y Anaïs de Roum-nille, pera dir-me que l'honrosa distinció feta a mi, es alhora un justíssim tribut rendit a les poetesses, que, si la mort ha pogut arrebar-les del cenacle de la literatura catalana, no ha conseguit pas esborrar la fonda escla del seu record, ni migrar l'importància dels Jocs ab que

embellirem lo capital verger de les nostres lletres; en quin ample espai, obert a tots els vents, sembrat de totes les flors, hi han deixat el perfum de l'espiritualitat, de la flors, de la tendresa innata en el cor de la dona; com així mateix en just obsequi d'acatament, a totes les que avui treballen ab tanta gloria pera enaltir la cultura patria; a les nostres escriptores, a les nostres composicions musicals, a les nostres pintores, y, per fi, a la dona catalana que, modestament recosa en lo sagrat rases de la llar, ha tingut tant poderosa valua, que l'aroma de ses virtuts, atravesant les mages parets del seu estatge, ha sigut l'ànima y la força de la nostra llengua, de la nostra renaixença artística, de la consciència de la nostra personalitat històrica, y ab ella de la resurrecció de Catalunya forjada al foc creador, enlaurador, miraculós, dels nostres Jocs Florals.

Oh, sí; honorables adjunts que m'havien distingit ab la vostra elecció pera aquest lloc, y tots vosakres entusiastes fills de la terra catalana que havien treballat y lluitat coratiosament per la nostra gloriosa renaixença, permeteu-me que en aquesta tornaboda del nostre Cinquentenari, vos ne parli un xic de la part que la dona ha pres en la vostra obra, tot reconegut que després de mitja centuria d'escoltar en aquest honorós seral disertacions erudites, acadèmiques, se egres, models de perfecció en el bell parlar, jo treqüell llarg engranall de tant brillants estels y me concret a exposar p'anyament, senzillament, de l'única manera que jo puc ferho, quelcom de les meves anyorances y records, quelcom de la transcendental cooperació de la dona en l'exuberant florid de les nostres lletres, base del capital ressorgiment de la nostra personalitat històrica; junt ab els meus desitjos y aspiracions envers es cims que, embocallats d'impenetrables clarsos, ens cobren les ignotes vies del pervindre.

Al preparar-me pera comensar la meua tasca, un callret de religió respecte y de contrabandera temensa invadex el meu cor, semblant-me que l'àngel invisible de la vida m'ha portat al seu verger, aont sols hi ha dos arbres on ab els troncs de cinquanta forcs que romanen a terra segades per la daila del temps que ja ha passat; l'altre ple de capolls ufanoços, fresques, embellides per l'arraigenta bellesa de lo nou, de lo immaculat, donant-me a mi l'altíssima dignació de cul·lir la pri-

mera poncella...; La primera flor de l'arbre del pervindre...

Un fríament emotiu me correpn, y giro els ulls ençera, y ab al any hi veig Catalunya embocallada ab la flor de ses llarguissimes centuries, jaocenta en les tenebres de l'aument de la passivitat, d'un silenci paregut al de la mort... De entre mitg d'aquella densa obscuritat, de tant en tant, de les llars habtades, puja vers al cel un espall de fum, en el que hi brillen microscòpiques espurnes despres dels tons esbrancats en les fondalades y boscos de les montanyes catalanes y que després de l'arg any de perdres en les buidors de l'espai, set clauvients, set enamorats de la dolça Poesia y d'aquesta hermosa y estimada terra nostra, d'una a una van recullint les guspries, que la flors de l'ambient apaga abans de tocarles ab ses mans. Més, si el gel es defora, dins del cos arrosca el de la llar, els precursors, senten la veu de l'avia, que en llengua catalana, en la llengua que siguié primer sol que abans de venir a la vida sentiren ressonar dintre del nostre esser ungint ab l'augusta percepció de la paraula, conta als nits les populars rondalles de la terra; y ab aquesta mateixa llengua, la mare dins de la cambra dels més petits, els bressa al ritme de les nostres antigues cançons, sorgint de ses notes doçes, melodioses, un escalí que té prou força pera que les espurnes dels troncs que cremen en les llars catalanes no's perdin ni's fonguin en l'espai, sinó que, religiosament aplegades pels sacerdots de la Poesia, encenguen el foc creador dels nostres Jocs Florals, despertant de cors, enervorant els esperits fent ressorgir de la buidura de l'atunament, la gloria capital de les lletres catalanes.

Y veusaque el primer miracle obrat per la nostra llengua, constantment propagada per l'amor de les nostres dones, així de les filles de ciutat, com d'aquelles que, tot filant el bri de sos lençols en les fumoses llars de montanya o fent randa ab els borsets, bant les roentes clars de les llargues llanures, l'han trasmesa de generació en generació, enenyantes ab ella a aixecar l'ànima a Déu ab les oracions desclotes ran del bressol; desvetllant sa pensa ab les maravelles de les nostres rondalles, y adornant-les ab l'encis de les nostres cançons.

Y com d'una evocació se'n sol seguir una altra, el meu pensament m'ha dut a

la recordança dels fruits que s'han obtingut d'aquesta fervorosa tasca d'amor a al llengua patria; y totesguit se m'ha aparacut al lluny, entre les clausos dels primers anys de la vida, la visió d'un bell riutenge de maig, en el que, passant enfront de la nostra Casa Comunal, me sobtà una gran corrua de senyors gentiment habillades y ab flaireos rams de roses a les mans. Sobtada, vaig p'eguntar quin significat tenia aquella gornació tant vestida de festa, y la meua mare, prompte sempre a satisfer mes infantils curiositats me contà la llegenda de la espiritual Clemencia Isaura, quin record no pot mancar en el primer parlament que'l meu sexe endressa desde aquest honorable setal, com a tribut d'admiraçió y reconeixença envers l'inoblidable fundadora de la poetica festa que avui celebrem; llegenda, que, al sentir-la de bell tot en la meua infantesa, se fixà ab tanta força en el meu pensament, que aquella nit, enlloc dels somnis de nines, y de les rades y llibres de l'escola, m'envingueren d'altres, en els que, en mitg de foliosos jardins mai vistos per mi y en amples escenes de marbre tampoc jamal trepitades, vestida de blanc, coronada de flors y en ses espalles grans y lluminoses aleis de color de rosa, devalla, sens que sos peus toquessin en terra, aquella gentilíssima damisela de les veines terres de Tolosa.

Dies y mesos, unes voltes adormida y altres desperta, la meua imaginació se gaudia de pareuts ensomnis, quan un jorn me vingué a les mans un llibre en lo que, per primera vegada, els meus ulls llegiren en llengua catalana uns hermosos versos que duen la firma d'una dona.

El cor me donà un salt. A Catalunya, potser a Barcelona mateixa, hi havia senyores de semblants aficions a les de aquella Clemencia Isaura, que fins aleshores havia estat per mi única en el món?

Llegida la poesia, y totesguit apresada memoria, ja no tinguí més que un desig, ché una obsessió: la de conèixer, la de sentir a aquella senyora que en la mateixa llengua que jo tan deformadament parlava, sabia dir aquell enfilat de coses tan boniques. Y mireu si' no Jesús volgué complaurem, que tres o quatre anys després, aquella mateixa dama, la nostre emment Josepa Massanés, me portava a mi, proleta adolescenta, a presenciar per la primera volta en la meua vida, la nostra hermosa festa dels Jocs Florals. Oh, si jo sapigués dirvos tot lo que vaig sentir, tot lo que vaig gosar, tot lo que m'hi fou revelat en aquell històric saló de Cent de la nostra Casa Comunal, embaumat per la sentor de la murta y de les roses, curull de dames y cavallers, que ab un calament d'eglesia y ab beaurit d'iniciats, escolaven un dol de florida poesia que, alhora que ressonava en les meves orelles com vibrantes y argentes notes d'un psalteri, s'enfondia en el meu cor, ensenyorintse d'ell ab tanta plenitud de sentiment, que totesguit me feu comperdre que aquell fust de da déu del meu sentir s'era desbordada dins de la meua ànima; que algun miseriós esperit acabava de ruar per sempre més el poètic verb d'aquella festa al verb de la meua vida intel·lectual, en la que, com a joies d'aquelles nupcies, se'm era donada la llividura de l'hermosura y del poder de la nostra llengua, pera florir a Déu, pera cantar a la patria, pera idealisar al amor.

Consumada la poètica conjunció, primer neofita adolescenta, després conevada enusiasta, d'any en any he engrandir-se maravellosament la foguera arborada pels nostres inspirats restauradors, al estat del geni dels poetes nous, que, al ensenya que conyen el centur de Mies-tratge, donaven al foc tan potentes resplandors, que ses flames arribaven a la França, a l'Almanya, a l'Hongia, pera donar fe de que la llengua d'Aussias March, de Ramon Lull, den Monaner y del nostre gloriós rei en Jaume, subsistia ab la mateixa força, ab la mateixa hermosura, ab la mateixa adoració del poble català, que com lo mozo ric florí de sa corona, la tenia y la parlava.

Y en aquesta resurrecció, en aquest prodigi, quin gènesis cal buscarlo en les rondalles y cançons amorosament guardades per la dona catalana, s'hi lliga la seva influència pera inspirar, enaltir y glori-ficar l'ànima de la poesia patria.

Jo he vist en aquesta festa als nostres poetes, alta la pensa somnadora, brilladors els ulls per l'entusiasme, bategant el cor per l'emoció, pujar a rebre de les mans de la gentil regina el llor triomfalment conquistat; y totesguit, se m'ha aparacut l'idea d'una altre reina desconeguda, amagada, que, sobirana possedidora d'aquella pensa, d'aquell entusiasme i de aquell cor, fou l'inspiradora del poeta vic-torós, que, submergit als aplaudiments de la multitud, a través del espai, s'unia ab ella pera dirli: «Per tu he treballat; per tu l'he conquistat; per tu l'estimo, y per tu'l vull».

En l'aua dels nostres Jocs Florals la influència de la dona no hi aparegué relativament al lema de la Patria; ja que en aquella época de postoració y d'agratia, l'amor a la terra vivia sens concret en el cor femení. Y die vivia, perquè es possible que conscient o inconscientment, la dona, tota amor y tendresa, hagi viscut mai desposseïda del sentiment més desinteressat de la vida humana; ja que, així com en totes les afeccions de la vida donem y rebem, inspirantnos y enfortintnos en la mutua correspondència, en l'afeció a la patria, l'estimar es socialment obra nostra. La terra no's estima; no's parla; no's comprén; y tal volta es per aquest mateix motiu que la concepció com un tros, com un membre de nosaltres mateixos, o, més ben dit, com en els grans amors de la vida, no filosofem, no analisem: sentim.

Així, les dones ignorem la ciencia del governar, y si a ma ve, n'hi hauran moltes que no sabran ni'l nom dels nostres governen; però quan aquest tros de terra en que havem nascut està en perill, quan se l'assalta, quan se l'arruna, es quan, sàbies o ignorantes, sorgixen pera defensar-la les dones de Tortosa, resistent als albars; les de Girona y Perelada, resistent l'invasió francesa; les de Barcelona, resistent als exercis de Ber-wich.

En la memorable data de 1714, en aquella grandiosa epopeia de l'heròica de Catalunya, en aquell devalat d'entusiasme y d'heroisme, ab quins rius de sanc-fou imprés en la nostra historia el més alt monument de l'amor a la patria, les cròniques de l'època, consignen la gran part que les nostres dones prengueren en aquella lluita de gegants.

Algunes voltes, llegint en la meua jo-venesa aquelles planes exuberantes de

amor a Catalunya, a les seves lletres, a les seves costums y tradicions, havia dubtat si la dona moderna, bressada en les plañentes dolors de la pau, instruida en escoles aont se l'ensenya una historia de Espanya, en la quals alts fets de Catalunya hi són enquistats, estrafets o anulats; el sentiment d'amor a la patria pendria en la seva ànima la força que tingué en la de les nostres dignes antecessores; més quan en la Festa dels Jocs Florals la veig escoltar començar les grandioses pesses del passat que, vestides ab el brillant ropatge de la poesia, obrien devant de sos ulls les planes de l'heròica de la terra que autors forasters li havien estatof o escamotejat, l'esperansa brillà devant dels meus ulls, convertintse en esplendida realitat, en el patriòtic treball de reconquesta civica per que passà Barcelona al verificarse en l'any 1800 les eleccions de diputats que anaren a portar al Congrés de Madrid, els grans ideals de la nostra Nacionalitat.

En aquells dies, veient y sentint a jo-venetes, que apenes sortides de l'infantesa, treballaven entusiastament dins de ses famílies y de ses amistes pera portar un vot més a la causa catalana, me vaig convencer que, si la dona en els primers anys dels Jocs Florals no havia tingut influència sobre els poetes pera cantar la patria, la nostra poesia l'havia tinguda sobre ella pera iniciarla en els grandiosos fets de la nostra historia y despertar en la seva ànima l'amor a Catalunya.

Més si la seva influència sobretot lemit de la Patria, no'l trobem en l'abada de la Festa Major de les lletres catalanes, no es així respecte dels altres dos, en els que la seva espiritualitat, hi té tota sa impulsadora supremacia.

La propagació de la fe y de la religió ha sigut l'obra capital de la dona: de ses llavis, al tenir dis de rahó la sentim brolar ab tot l'escat de sa potencia, pera parlar-nos de Déu, de ses grandioses, de ses miserables, de sa doctrina; d'aquella doctrina que, forjada al foc de l'amor divi, ha creat els manantials de la sabiduria humana, el tot de ses lletres justes y regeneradores, el breuari aont hi està consignat el dogma de la germanor universal.

Aquestes ensenyances ella les recull dels llavis de Jesús a la Judia, a Jerusalem, al Calvari; y no sols les porta en mitg de les persecucions de la Roma pagana, enfront dels martiris, devant de la mort esglaiadora, posada en les obertes gòles de les panteres y lleons del circ, sinó que, ferma en ses creencies, les ha trasmeses de generació en generació, donant sos fills pera engrandir el nombre dels martiris y dels missionistes; pera formar les heròiques legions de les germanes de la Caritat; pera escampar en la vida social les llavors de les lletres divines; y en les enlairades regions de la literatura, esser les ferventes educadores, les dignes mares dels poetes, que, portant en el seu cor, sembrades per elles, les arrels de divins sigles de Cristisme, honraren a Déu y la religió catòlica, en conservant la fé de Christo en l'hermosíssim lema dels nostres Jocs Florals.

En quant al tercer, tots sabem qu'a amor y dona son dues paraules que ens porten a la mateixa idea: dues poncelles que embautmen ab la mateixa clor, dos estels que's fonen en la mateixa llum.

Tot lo clar, tot lo noble, tot lo gran, troba terra assonada en la seva ànima. Per ella l'amor, no es sols el sentiment que nua la seva vida a l'home volgut per fruit la bella possessió de la ventura somniada; per ella amor es sacrifici, es abnegació, es caritat, es poesia. Qu'hi fa que no totes les dones escriguin versos, si totes porten la Poesia impresa en cada pas de la seva vida en la patria, en les seves obres enlairades, en la dolça de ses paraules, en la gentilesa de la seva figura y en l'esperit d'amor que guspireja al fons dels seus ulls, d'aquest amor, que es en ella la deu copiosa que's vessa en la seva afeció y tendresa a la familia, a la societat que la rodeja, a l'humanitat que plora y que sofreix; en aquest sentiment, que entre les sapesses de la terra, es la màgica força d'acció que sublima y embelleix tot lo que toca?

Per això vosaltres poetes, fervents adoradors de l'espiritualitat, de l'art y de la bel·la, heveu cercat en la dona la font de la vostra inspiració; y durant cinquanta anys, en vigoroses espurnes o en hermosos y sentits llavis, heveu enriquit la literatura catalana; y per la alta significació de la nostra llengua, heveu escullit a la dona pera'l més herms ornament d'aquesa festa, posant-la en trono de sobirana, pera presidirla.

Suprimiu la bella estètica de sa figura en l'acte solenne dels Jocs Florals de Barcelona, y la grandiosa festa haurà finit. Suprimiu a Beatriz, a Laura, a Julieta, a Marguerida, a Isabel, y haurau arrugat el sol, en l'esplendit cel de la literatura d'Europa.

En totes les empreses enlairades, en totes les grans luites, en tots els actes trascendents de la vida, la dona ha estat associada a l'home, pera nodrir-lo ab la manna del seu sentiment y hermesos jals ab l'encis de ses virtuts, de sa tendresa y de sa misericordia.

Així, en aquest florit verger creurent per cinquanta anys de poesia, aont els poetes hi han plantat els rours fornits y els cedres capitals, la dona hi ha sembrat les violetes y les roses, enriquant ab la gamma del color y l'orig benefactor del seu perfum; y en aquest mateix jardí aont se hi aixoca l'arbre immaculat del pervindre, Déu y vosaltres, emment poetes y hon- rables adjunts, heveu enriquit que jo hi cullis el primer capoll de la florida que comensa. Trencat està, y ja no'n resta més que deixavros consignada en aquestes planes l'expressió de la meua reconeixença, y endressar un prec fervorós, insistent, al valios esbart de la joventut, que, assadollada de la força y de la vida, està destinada a la successió d'aquest poètic regne. Oh, sí; a vosaltres cristals hrens d'el casat aont se alberga y nodreix la Poesia patria, vos dic: Poesia a ses plantes les flors més gemades dels nostres jardins; cubriu-la ab lo mantell penatencat, teixit ab llana blanquíssima com treballat per les joves filles de la classica Atenes; enjoiu-la ab riques pedrerias aont s'hi reflecten les des-es simbòliques de les grans esteses del Nord; renoueu, rejuveniu son ceptre de cinquanta anys ab l'or treballat en les fargues, de lo més al, de lo més selecte, de lo més innovador que guspireja, y ab l'entusiasme de la vostra joventut, ab les gales de la vostra fantasia, ab la miraculosa potencia de la fe en l'obra nova, revolucionaria, tallu, treneu en ses actuals vetidures riques pels vells poetes, ab l'amor de fervents enamorats y d'herals guardadors de l'esperit de les passades generacions

